

Ἐπίκαιρο

Ἀπό μαθητῆς προδότης

Πλησιάζει, παιδιά, τό Πάσχα. Σέ λίγο θά ζήσουμε καί πάλι τά Πάθη τοῦ Κυρίου μας. Αὐτές τίς ἅγιες μέρες περνοῦν ἀπό μπροστά μας πλῆθος περιστατικῶν καί προσώπων. Σήμερα θά σταθοῦμε μπροστά σέ ἕνα ἀπό αὐτά τά πρόσωπα: τόν προδότη Ἰούδα.

Ἀπό καιρό οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ γραμματεῖς ἀποφάσισαν νά ἐξοντώσουν τόν Ἰησοῦ. Φοβόντουσαν ὅμως τόν λαό πού Τόν ἀγαποῦσε, καί συνεχῶς τό ἀνέβαλλαν. Τό σχέδιό τους ἦταν νά Τόν συλλάβουν, νά Τόν δικάσουν καί νά πληρώσουν ψευδομάρτυρες γιά νά Τόν καταδικάσουν **σέ σταυρικό θάνατο**, πού ἦταν ὁ πιό ἐπώδυνος καί ὁ πιό ἐξευτελιστικός. Ὅποιος πέθαινε πάνω στόν σταυρό θεωροῦνταν καταραμένος. **Τούς χειρότερους κακούργους συνήθιζαν νά σταυρώνουν.**

Ἐψαχναν, λοιπόν, οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ νά βροῦν τήν κατάλληλη εὐκαιρία γιά νά πραγματοποιήσουν τό δόλιο σχέδιό τους. Καί ἡ εὐκαιρία βρέθηκε! Ὁ **Ἰούδας**, ἕνας ἀπό τούς δώδεκα μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται νά τούς συναντήσει. Ἐχει νά τούς πεῖ κάτι πολύ ἐνδιαφέρον: Προτείνει νά τούς παραδώσει τόν Δάσκαλό του μυστικά, γιά νά Τόν συλλάβουν χωρίς νά πάρει εἶδηση ὁ πολὺς κόσμος.

Ἄρκει, βέβαια, νά τόν ἀμείψουν καλά...

Ὁ Ἰούδας ἀγαποῦσε δυστυχῶς πολύ τά χρήματα. Κι ὅταν κατάλαβε ὅτι κονιά στόν Ἰησοῦ δέν θά ἔχει τά πλούτη καί τίς τιμές πού ὀνειρευόταν, ἔπαψε νά Τόν ἀγαπᾷ. **Ἡ ἀγάπη στό χρήμα ἔδιωξε ἀπό τήν καρδιά του τήν ἀγάπη στόν Χριστό.** Καί ξέρετε τί ἔκανε; Ἄρχισε νά κλέβει ἀπό τό κοινό ταμεῖο πού εἶχαν οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν αὐτός ὁ ταμίας καί, χωρίς νά τόν πάρει κανείς εἶδηση, κρατοῦσε κρυφά ἀπό τά χρήματα τοῦ ταμείου. **Ἡ φιλαργυρία του, δηλαδή, τόν ἔκανε κλέφτη.** Καί συνεχῶς σκεφτόταν πῶς θά μπορούσε νά βγάλει ἀκόμη μεγαλύτερα κέρδη! Τότε ὁ διάβολος τοῦ ἔριξε τήν ἰδέα: **νά προδώσει τόν Ἰησοῦ στούς ἐχθρούς του, ζητώντας γιά ἀντάλλαγμα γερή ἀμοιβή.** Τί ἀπαίσια σκέψη! Ὁ μαθητής τοῦ Χριστοῦ νά γίνει προδότης του! Τί φοβερό! Δέν διώχνει ὅμως ὁ Ἰούδας μακριά αὐτή τή διαβολική σκέψη. Τοῦ ἄρrese. Ἄρχίζει νά σχεδιάζει πῶς θά τήν πραγματοποιήσει.

Καί νά τος τώρα μπροστά στό **Μεγάλο Συνέδριο**, στούς ἀρχιερεῖς καί γραμματεῖς. «Τί θά μοῦ δώσετε; Κι ἐγώ θά σᾶς Τόν παραδώσω!», τούς λέει, ἐνῶ αὐτοί τόν κοιτοῦν μέ ἐκπληξη καί μέ χαρά. Κάτι τέτοιο δέν τό περίμεναν! Νά τούς παραδώσει τόν Χριστό ἕνας ἀπό τούς μαθητές του! Νά, λοιπόν, ἡ εὐκαιρία πού ζητοῦσαν! Συμφωνοῦν νά δώσουν στόν προδότη μαθητή τό ἀντίτιμο. Πόσο κοσίζει ἕνας δούλος; **Τριάντα ἀργύρια.** Τόσα ὑπόσχονται νά δώσουν στόν Ἰούδα γιά τήν προδοσία του. Καί ἡ συμφωνία ἔκλεισε. Δέχεται ὁ Ἰούδας γιά τριάντα ἀργύρια νά προδώσει τόν Χριστό. **Πουλάει τόν Δάσκαλό του στήν τιμή ἐνός δούλου!** Πῶς τόν τύφλωσε ἔτσι ἡ φιλαργυρία του! Πῶς θόλωσε τόσο τή σκέψη του ὁ διάβολος!

Πέμπτη βράδυ. Ὁ Χριστός τρώει γιά τελευταία φορά μαζί μέ τούς μαθητές του. Σέ κείνο τό δεῖπνο -τό **Μυστικό Δεῖπνο**, ὅπως ὀνομάστηκε- γιά πρώτη φορά οἱ μαθητές κοινωνοῦν τό Σῶμα καί τό Αἷμα του. Ἀνάμεσά τους βρίσκεται καί ὁ Ἰούδας.

«**Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέω, κάποιος ἀπό σᾶς θά μέ προδώ-**

σει», τούς λέει κάποια στιγμή μέ πόνο ὁ Χριστός.

Ταράχτηκαν οἱ μαθητές. Κοιτοῦν ὁ ἕνας τόν ἄλλον, στρέφουν τό βλέμμα τους στόν Κύριο. Βαρειά λύπη πλακώνει τήν καρδιά τους.

«**Μήπως ἐγώ, Κύριε;**», ρωτοῦν ὄλοι μέ ἀγωνία.

Καί ὁ Ἰούδας; Δέν τρόμαξε πού ὁ Ἰησοῦς ἤξερε γιά τήν προδοσία; Καμιά ταραχή στό πρόσωπο τοῦ προδότη! Παίζει καλά τόν ρόλο του. Εἶναι **τέλειος ὑποκριτής**. Τόσο καιρό δέν φανέρωσε τίποτε ἀπό τίς κακές του διαθέσεις. Κανείς δέν εἶχε καταλάβει οὔτε ὅτι ἔκλεβε χρήματα ἀπό τό ταμεῖο οὔτε ὅτι κατέστρωνε τό ἀπαίσιο σχέδιο τῆς προδοσίας.

- Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε; ἔχει τό θράσος νά ρωτήσῃ κι αὐτός.

- Ὅ,τι εἶναι νά κάνεις, κάν' το γρήγορα, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος.

Τίποτε πιά δέν μπορεῖ νά συνεφέρει τόν προδότη. **Ὁ διάβολος ἔχει κυριαρχήσει μέσα του**. Φεύγει βιαστικός. Οἱ ἄλλοι νόμισαν ὅτι πάει νά κάνει τά ψώνια ἢ νά φροντίσει γιά τούς φτωχοῦς, ὅπως συνήθιζε, ἐπειδή ἦταν ὁ ταμίας τῆς ομάδας. Ἀλλά ὁ Ἰούδας εἶναι ἀποφασισμένος νά πραγματοποιήσῃ τό σχέδιό του. Ἦξερε πώς μετά τό Δεῖπνο θά πηγαιναν στόν κῆπο μέ τά ἐλαιόδεντρα, στόν **Κῆπο τῆς Γεθσημανῆ**. Ἦταν πολύ κατάλληλη ἡ ὥρα γιά τήν προδοσία. Ἐπιτέλους! Σέ λίγο θά εἰσπράξῃ τά τριάντα ἀργύρια!

Πραγματικά, ὁ Χριστός μέ τούς ἔντεκα μαθητές του βρίσκεται τώρα **στόν Κῆπο τῶν Ἐλαιῶν**, ὅπου συχνά πηγαιναν γιά προσευχή. Ὁ Κύριος αὐτή τή νύχτα τούς προτρέπει νά μείνουν ζάγρυπνοι καί νά προσευχηθοῦν· **«γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε...»**, τούς λέει. Ὁ ἴδιος ἀπομακρύνεται λίγο πιά πέρα καί γονατιστός συνομιλεῖ μέ τόν οὐράνιο Πατέρα του. **Ὡς Θεός πού εἶναι, γνωρίζει τά πάντα**, ξέρει καλά τί θά ἀκολουθήσῃ. **Ὡς ἄνθρωπος ἔχει ἀγωνία**, σάν αἷμα πέφτει ὁ ἰδρώτας του στή γῆ.

Οἱ μαθητές του, λυπημένοι καί κατάκοποι, ἀντί νά προσευχηθοῦν ὅπως τούς εἶπε, **ἀποκοιμήθηκαν**. Ἦρθε ὁ Χριστός μιά, δύο, τρεῖς φορές καί τούς βρῆκε νά κοιμοῦνται. «Κοιμάστε, λοιπόν», τούς

λέει τήν τρίτη φορά, «σηκωθείτε! Νά, πλησιάζει ὁ προδότης μου».

Σέ λίγο ὁ σκοτεινός κῆπος γέμισε φῶς καί φλόγες ἀπό **ἀναμμένα δαδιά**. Ἐφτασαν οἱ **ἀπεσταλμένοι τῶν ἀρχιερέων καί ρωμαῖοι στρατιῶτες** γιά νά συλλάβουν τόν Ἰησοῦ. Ἐπικεφαλῆς καί ὁδηγός τους ὁ προδότης μαθητής. Στέκεται μπροστά στόν Ἰησοῦ. Σκύβει ἀποφασιστικά καί τόν φιλάει λέγοντας:

- Χαῖρε, Ραββί!

Τό φίλημα ἦταν τό σημάδι πού εἶχε συνεννοηθεῖ νά δώσει, γιάτί πολλοί ἀπό ἐκείνους πού εἶχαν ἔρθει νά συλλάβουν τόν Ἰησοῦ δέν Τόν γνώριζαν.

- **Ἰούδα, μέ φίλημα παραδίδεις τόν Διδάσκαλό σου;** τόν ρωτᾷ ὁ Χριστός, πού μέχρι καί τήν τελευταία στιγμή προσπαθεῖ νά τόν βοηθήσει νά κατάλαβει τί πάει νά κάνει.

Ἄλλά ὁ διάβολος δέν ἀφήνει τόν Ἰούδα νά μετανοήσει. Φεύγει ἀμίλητος ὁ προδότης.

Ὅταν ὅμως ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰησοῦς καταδικάστηκε σέ σταυρικό θάνατο, **ἔνωσε τά τριάντα ἀργύρια νά τοῦ καῖνε τά χέρια.** Τρέχει στούς ἀρχιερεῖς, τά πετάει μπροστά τους καί ὁμολογεῖ: **«Ἀμάρτησα, σᾶς παρέδωσα αἷμα ἀθῶο!».** Τόν ἀκοῦν μέ ἀδιαφορία, δέν δίνουν πλέον προσοχή στά λόγια του, αὐτοί πέτυχαν τόν σκοπό τους. Τότε ὁ Ἰούδας, **κατευθυνόμενος πάντα ἀπό τόν διάβολο, ὁδηγεῖ τά βήματά του στήν κρεμάλα καί αὐτοκτονεῖ.**

Τρία χρόνια ὁ Χριστός τόν εἶχε κοντά του. Δέν τόν ξεχώρισε ἀπό τούς ἄλλους ἀποστόλους. **Τοῦ ἔδειξε τήν ἀγάπη του μέχρι καί τήν τελευταία στιγμή.** Ἄλλ' αὐτός ἔμεινε ἀσυγκίνητος. **Ἄφησε νά θεριέψει μέσα του τό πάθος** γιά τά χρήματα. Ἄνοιξε ἔτσι τήν πόρτα τῆς καρδιάς του στόν διάβολο. Καί δυστυχῶς **δέν ὁμολόγησε τήν ἀδυναμία του.** Ἐκτός ἀπό κλέφτης, ἔγινε καί ψεύτης, ὑποκριτής. Μ' αὐτή τή συμπεριφορά του ὅμως **ἐπέτρεψε στόν πονηρό ὄχι μόνο νά εἰσβάλει, ἀλλά καί νά κυριαρχήσει** μέσα του. Ἀπό κεῖ καί πέρα ἔκανε ὅ,τι αὐτός τοῦ ψιθύριζε. **Κι ἔγινε ἀπό μαθητής προδότης!**

Διηγούνται*, παιδιά, πώς ο διάσημος ζωγράφος **Λεονάρδος Ντα Βίντσι** γιά νά ζωγραφίσει τόν πίνακα μέ τόν Μυστικό Δειπνο αναζητοῦσε πρότυπα. Ψάχνοντας νά βρεῖ πρότυπο γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ ὀδήγησε τά βήματά του σ' ἕναν ναό. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας εἶδε ἕναν νέο μέ φωτεινό πρόσωπο, μέ καθαριο βλέμμα, καί τόν παρακάλεσε νά συνεργαστοῦν. Ὁ νέος δέχτηκε. Πέρασαν ἀπό τότε ἀρκετά χρόνια. Ἐφτασε ἡ ὥρα νά ζωγραφίσει ὁ ζωγράφος τό πρόσωπο τοῦ Ἰούδα. Ἀναζητώντας πάλι πρότυπο, βγῆκε νύχτα καί γύρισε σέ διάφορα νυχτερινά στέκια, ὅπου βρῆκε αὐτό πού ἔψαχνε: ἕναν νέο μέ κατασκότεινο πρόσωπο, μέ βλέμμα θολό καί ἀγριεμένο. Τόλμησε νά τόν πλησιάσει. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι θέλει τή συνεργασία του. Ἐκεῖνος δέχτηκε. Ἀλλά ὅταν κάθισε ἀπέναντι ἀπό τόν ζωγράφο, ξέσπασε σέ ἀναφιλητά. Ἐκπληκτος ὁ ζωγράφος τόν ρώτησε:

- Γιατί κλαῖς, τί σοῦ συμβαίνει;

Κι ἐκεῖνος μέ σβησμένη ἀπό τόν πόνου φωνή ἔδωσε τήν ἐξήγησι:

- Πρίν ἀπό λίγα χρόνια, σ' αὐτήν ἐδῶ τή θέση κάθισα γιά νά ζωγραφίσεις τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ...

- Ἐσύ εἶσαι ὁ νέος μέ τά καθαρία μάτια καί τό φωτεινό πρόσωπο; Ποιός σέ κατάντησε ἔτσι, παιδί μου;

- Ἡ ἄμαρτία, ὁμολόγησε ἐκεῖνος μέ συντριβή καί εἰλικρίνεια.

Ναί, παιδιά, ἡ ἄμαρτία μᾶς κάνει ἀγνώριστους. Ἡ ἄμαρτία, ὅταν δέν τήν ἐξομολογοῦμαστε, μπορεῖ νά μᾶς κάνει **ἀπό μαθητές τοῦ Χριστοῦ προδότες!**

Ὁ πονηρός διάβολος στήν ἀρχή **μᾶς ξεγελᾷ** ὅτι δέν εἶναι δά καί τόσο φοβερό αὐτό πού σκεφτόμαστε νά κάνουμε. Ἐπειτα ἀρχίζουμε τίς **ὑποχωρήσεις** τή μία μετά τήν ἄλλη, καί **μᾶς δένει τόσο μέ τό πάθος μας** πού δέν μπορούμε πιά νά ἀπαλλαγοῦμε. Τότε μᾶς σπρώχνει στήν **ἀπελπισία**, ὅπως τόν Ἰούδα, καί **δέν μᾶς ἀφήνει νά μετανοήσουμε** καί νά ὀδηγήσουμε τά βήματά μας στήν Ἐξομο-

λόγηση για να λυτρωθούμε.

Αντίθετα, ο Χριστός από την αρχή, **για να μᾶς φυλάξει** από την ἁμαρτία, μᾶς προτρέπει να τὴν ἀποφύγουμε. Ἀλλά κι ὅταν πέσουμε, μᾶς δίνει **ἐλπίδα**. Μᾶς περιμένει στο Μυστήριο τῆς ἀγάπης του, **στό Μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης**, για να μᾶς λυτρώσει. Νά καταθέσουμε μέ εὐλικρίνεια ὅ,τι ἄσχημο κάναμε καί να μᾶς συγχωρέσει. **Γι' αὐτό πέθανε πάνω στὸν Σταυρό: για να μᾶς χαρίσει τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας**. Κάτω ἀπὸ τὸ πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ σβήνουνται ὅλα τὰ παραπτώματά μας καί ὁ διάβολος ντροπιασμένος τρέπεται σέ φυγή!

Μὴν ἀφήσουμε, παιδιά, ποτέ τὸν πονηρό να μᾶς τραβήξει μακριά ἀπὸ τὸν Χριστό πού τόσο μᾶς ἀγαπάει! **Νά μείνουμε πιστοὶ μαθητές του, κάτω ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Σταυροῦ του, για πάντα!**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εἰκόνα τῆς προδοσίας.*
2. *Δίπτυχο μέ τὰ γεγονότα τῆς Μ. Ἑβδομάδας.*
3. *Τὰ Ἐγκώμια σέ ἀρχεῖο κειμένου καί ἤχου.*

* Ὑποσημείωση:

Τό περιστάτικό διηγεῖται ὁ καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βουδαπέστης *Mgr Tihamer Toth* στό βιβλίο του «*ΤΑ ΑΓΝΑ ΝΙΑΤΑ*», μετάφραση Ἰ. Γ. Παναγιωτίδου, ἐκδ. «*ΑΣΤΗΡ*», Ἀθήνα ⁶1973, σ. 75.